Биће боље догодине

Пише: Слободан Антонић
четвртак, 19 фебруар 2009 14:15

Најпре, чак и на језичкој равни видело се колико збрканости и неодлучности постоји у нашем приступу овом питању. Углавном се говорило о „годишњици независности". Али, за Србију, 17. фебруара 2008. није проглашена „независност", већ „сецесија" Косова. Да вам неко запоседне собу у стану и прогласи њено „ослобођење", свакако да се не бисте сећали „годишњице ослобођења" своје собе, већ годишњице њене „узурпације", „отимања". Ми смо преузели речник оних који су нас оштетили. Американци 11. септембра не говоре о „борцима за слободу" и „шехидима", већ о „терористима" и „убицама". Не знам зашто ми онда 17. фебруара говоримо о „независности"? Можда зато што је америчко јавно мњење јединствено у оцени 11. септембра, док је наша јавност подељена у оцени шта се заправо збило 17. фебруара.

И на државно-политичком плану подсећање на ову жалосну годишњицу, такође, деловало је некако жалосно. Јављено је да је „председник Тадић разговарао с представницима правног тима који заступају Србију пред Међународним судом и поручио да Србија остаје чврсто опредељена да своја легитимна права, на својој територији, брани правним и дипломатским средствима, а не силом". Саопштено је, такође, да је „премијер Цветковић позвао грађане Косова и Метохије да се уздрже од насиља, да не наседају на провокације екстремиста и да се окрену миру и грађењу боље будућности". То је све било на месту, али некако исувише скромно, бледо и неуверљиво за тако важну годишњицу. Замислите да је неко Пољској отцепио Поткарпатије и на тој територији прогласио „независну државу". Мислите ли да би пољски председник и премијер на прву годишњицу ампутације издали кабинетска саопштења у којима би „осудили екстремисте" и „позвали грађане да се окрену миру и будућности"? Или би се, можда, обратили нацији и рекли да у Пољској има много страначких политика, али да постоји само једна државна политика, само један национални завет – „Поткарпатија је Пољска, и остаће Пољска".

Ни за опозиционе странке се не би баш могло рећи да су се прославиле. Пар писама и саопштења, и то је све. Опозиција прекорева власт да води млаку политику у вези са Косовом. Ово је била добра прилика да се покаже нешто од те веће енергичности и борбености. Опет ћу се послужити једним поређењем. И грчка опозиција често пребацује влади да је млака у појединим питањима. Она и за мање ствари од државно-националних изведе по сто хиљада људи на атинске улице. Шта би се десило да неко Грчкој отцепи Епир, а влада делује млако? Опозиција би написала „оштро писмо" и издала „оштро саопштење"? Или би подигла милион Грка да демонстрирају и тако покажу енергију, организованост и борбеност?

Коначно, „политичка алтернатива”, шта је она предузела? Две велике пароле су окачене на савском мосту у Београду – макар нешто да нас подсети да ипак није баш све у најбољем реду. А онда су дошли „непознати младићи” исекли паролу „Косово је Србија” и бацили је у Саву!? За то организатори тешко да могу бити криви. Али за оно што се 17. фебруара дешавало у Новом Саду сва брука иде њима на душу. Котрљање колоне од школе до школе, како би се ђаци извели на улицу, пароле које су узвикиване, понашање вођа демонстраната – све је то било погрешно. Неке странке и медији су одмах читавој манифестацији прилепили етикету „фашистички”. По неким доиста примитивним паролама које су извикиване она би то можда могла и да буде. Али, фашисти су макар били добро организовани. Ови овде су, судећи по сведочењима самих учесника изнесеним на појединим сајтовима, деловали „као разбијена војска”. На крају су се, пред црквом, у коју су преостали демонстранти желели да се склоне од полиције, двојица пијаних учесника чак и потукла!? Брука.

„Какви сте ви Енглези, такав сам вам и ја Гледстон”, рекао је Никола Пашић када су му својевремено пребацивали да се не понаша парламентарно. Наша политичка елита је овако малодушна и сметена у вези са Косовом, јер смо и сви ми други такви. Уморни смо од државног и националног, уморни смо од борбе за Косово. После двадесет година неуспеха и половичних успеха и није чудо. Али са сметеношћу и малодушношћу никада нећемо ништа постићи. Оно мало полупобеда које смо у последње време остварили – попут оне Јеремићеве у Генералној скупштини УН – забележили смо само онда када смо били довољно посвећени, одлучни, организовани и упорни. То је рецепт за успех. Такви морамо бити у свим стварима, а нарочито у онима које се тичу Косова.

Биће ипак боље на другу годишњицу. Сви се учимо да живимо са 17. фебруаром. Ако будемо довољно паметни, сваког 17. фебруара бићемо све посвећенији, све организованији и све упорнији. Бићемо све то, докле год неки други датум коначно не избрише последицу 17. фебруара у нашој историји, а тај дан не постане као и сваки други – дан за живот, за рад и за будућност.